

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget fremsættes med henblik på at gennemføre art. 7 i EF's pakkerejsedirektiv.

EF-direktivet om pakkerejser m.v. blev vedtaget i juni 1990 (EF-Tidende nr. L 158 af 23. juni 1990, side 59). Direktivets danske titel er: »Rådets direktiv af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (90/314/EØF)«. Direktivet er et »minimumsdirektiv«, som åbner mulighed for at fastsætte regler, der yder forbrugeren større beskyttelse end efter direktivets bestemmelser.

Pakkerejsedirektivet indeholder i art. 7 en regel om arrangørens og formidlerens pligt til at stille sikkerhed for tilbagebetaling og hjemtransport i tilfælde af insolvens. I lov om en rejsegarantifond findes allerede i dag regler om en garantiordning. Denne ordning skal som følge af direktivet udbygges, således at den kommer til at omfatte flere arrangører end i dag.

Den danske implementering af pakkerejsedirektivet gennemføres, dels ved at justitsministeren fremsætter forslag til lov om pakkerejser og andre pakkearrangementer, dels ved at industriministerens samtidig fremsætter forslag til ændring af rejsegarantifondsloven. For så vidt angår pakkerejseloven henvises til lovforslaget med bemærkninger og betænkning om pakkerejser nr. 1240 i 1992, der er udarbejdet af Justitsministeriets udvalg vedrørende pakkerejser m.v. Ændringerne i rejsegarantifondsloven er især behandlet på side 18-21 i betænkningen.

Art 7 i pakkerejsedirektivet lyder således:

»Den rejsearrangør og/eller formidler, der er part i kontrakten, skal godtgøre, at han stiller tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af forbrugeren.«

Der var enighed i pakkerejseudvalget om, at art. 7 kan implementeres ved en tilpasning af rejsegarantifondsloven. Under Industriministeriets videre arbejde med forberedelse af lovændringen viste der sig imidlertid at være behov for en mere gennemgribende revision af loven, der er fra 1979. Et sådant tilbundsgående revisionsarbejde kunne ikke nås inden

den planlagte fremsættelse af de to lovforslag for Folketinget. Af hensyn til implementeringsfristen den 1. januar 1993 var det nødvendigt, at fremsættelsen skulle ske så hurtigt som muligt. Den foreliggende revision er derfor en absolut minimumsløsning alene med henblik på implementering af direktivets art. 7. Der vil herefter blive nedsat et udvalg med henblik på en egentlig revision af loven, således at et nyt forslag kan forelægges Folketinget hurtigst muligt.

Den væsentligste følge af implementeringsforslaget er en udvidelse af rejsegarantifondslovens anvendelsesområde. Der åbnes desuden mulighed for, at garantistillelsen kan nedsættes eller bortfalde. Rejsekunder bliver omfattet af loven ved ikrafttrædelsen, mens virksomheder, der ikke hidtil har været omfattet af loven, først skal være registreret senest tre måneder senere.

I ændringsforslaget fastholdes rejsegarantifondslovens hidtidige terminologi, som på en række punkter afviger fra pakkerejselovens. Det bør derfor overvejes i forbindelse med den kommende lovrevision, i hvilket omfang denne terminologi skal ændres.

Rejsegarantifondslovens anvendelsesområde udvides, så loven også omfatter hele det område, der hører ind under pakkerejseloven. Udvidelsen vedrører især rejser i Danmark og rejser, der indeholder en anden turistmæssig ydelse end transport og indkvartering, jf. nærmere nedenfor under bemærkningerne til § 1, nr. 1.

Denne udvidelse af lovens område medfører endvidere, at en række virksomheder, der hidtil ikke har været registreringspligtige, skal registreres. Der er derfor indført mulighed for, at industriministeren kan bestemme, at garantibeløb og/eller garantibidrag skal nedsættes eller helt bortfalde, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 3.

I pakkerejseudvalgets betænkning rejses nogle spørgsmål om rejsegarantifondslovens relation til pakkerejsedirektivet og dermed til forslaget til lov om pakkerejser. I pkt. 10.2 på side 19-20 anføres bl.a., at det forekommer tvivlsomt, om bestemmelsen i den gældende lovs § 3, stk. 3, er i overensstemmelse